



ГАЗЕТА
ВЕРХОВНОЇ РАДИ
УКРАЇНИ

ГОЛОС

№ 194 (4944)

18

Школа



Перший пішов! 1 січня 1991 року. Анатолій Горлов і Сергій Правденко (праворуч)

Фото з архіву Олександра КЛИМЕНКА.

Вісн. 19/2010 www.viche.info



ПОСТАНОВА
Верховної Ради Української РСР

Про заснування газети Верховної Ради
Української РСР "Голос України"

Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки постановляє:

1. Заснувати газету Верховної Ради Української РСР "Голос України". Встановити, що головним редактором цієї газети призначається Сергій Правденко, член Верховної Ради Української РСР.

Міністр України на поліграфічну базу: майно підприємства "Радіоцентр"

Л. КРАВЕЦЬ

Це феноменальне явище в українському бутті. Восени 1990 року вперше в сесійній залі парламенту заговорили про необхідність створити нову газету. Дуже добре пам'ятаю, як слухала по радіо виступ Сергія Правденка, на той час голови Комісії зі свободи слова, котрий доводив колегам потребу в позапартійному парламентському виданні. Це для тоді ще Радянської України було щось неймовірне, бо всі видання, якщо не брати до уваги самвидав, були компартійні. Мені, кореспондентці обласної партійної «Київської правди», дуже хотілося працювати в новій газеті, редактором якої й став Сергій Макарівич Правденко.



1990 року
№ 380-III

Газеті «Голос України» – 20 років!

Україна

СУБОТА, 16 ЖОВТНЯ 2010 РОКУ

WWW.GOLOS.COM.UA

19

А як суспільство очікувало виходу в світ парламентської газети «Голос України», свідчить її передплатний тираж станом на 1 січня 1991 року – майже 800 тисяч примірників! Уявіть, газету читачі в очі не бачили, а передплатили, тобто фінансово підтримали нове парламентське видання. І не помилилися, бо «Голос», цінуючи довіру читача, порушував тоді десятиліттями табуйовані теми з історії, культури, політики, економіки, соціальної сфери.

Мішками вимірювалася кількість листів читачів на публікації «Голосу», багатолюдними чергами до журналістів – надія ображених на успіх у пошуках правди, відновленні справедливості, захисті їхніх прав. «Голос» ширився і ставав впливовим виданням. І водночас це була школа і для журналістів, і для редакторату, і для суспільства, і для парламентаріїв.

Для журналістів: добування й подачі матеріалу, школа новин, дискусії, плюралізму думок.

Для редакторату: колектив великий, люди різні, досвіду в молодих керівників не багато, а амбіції – під саму зав'язку. З одного боку – цензури нема, з другого – звиклі до телефонного права залишаються при владі. Чи не щодня тупали ногами.

Для суспільства: справедливість таки існує, її можуть відновити газетярі. Їхнє слово – справді зброя.

Для парламентаріїв: газета представляє точки зору, позиції всіх політичних сил парламенту, тобто відображає політичні вподобання всіх виборців, а не лише влади. І ще: корова на першій сторінці газети може бути більшою за портрет народного обранця.

І, врешті, це школа життя для всього колективу голосоукраїнців та їхніх родин. Взаємодопомога, почуття плеча, на якому можна поплакати, ліктія, на який можна спертися, дружба, кохання і коханці, і навіть молода сім'я народжувалися в «Голосі». А тепер уже й народжені в «Голосі» діти йдуть працювати в «Голос».

І всі ці «школи», власне, й містяться в класичному приміщенні школи такою собі буквою «П», що по вулиці Несторова, 4, в районі Шулявки в Києві. Щоправда, до «Голосу» там розташовувалися кілька редакцій. Звільняючи приміщення, вони, пам'ятаю, позалишали гори не потрібних їм

книжок, котрі, до речі, ми з тих смітників позабирали й нині маємо раритети. А загалом-то й не вірилося, що та «конюшня» з побитими вікнами, засмальцьованими дверима, щербатою підлогою та сходами, темними, затхлими коридорами, смердючими підвалами, окупованими щурами, колись вилюднеється і стане пристойним офісом, на який час від часу хтось та й накидає оком... Не вірилося, бо не знали пана Горлова, за суттю своєю оптиміста-скептика, котрий терпіти не може безладу. Будь у чому: в матеріалі, на верстці, в кабінетах, в документах чи в ... мізках. Заступник головного редак-

тора, перший заступник, головний редактор. У становленні «Голосу України», його змужнінні

та впливовості Анатолій Горлов неперевершений маестро. Він не дозволяє ані собі, ані колегам збитися на фальцет чи фальш. А прислухається до кожного тону, навіть півтону, навіть чверті, виправдовуючи газетне гасло: «Всі голоси – в одному!»

На довгі літа!

*С. Лавренко
Анатолій Горлов*

**Для суспільства: справедливість
таки існує, її можуть відновити газетярі
їхнє слово – справді зброя.**

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА з архіву Світлани ПИСАРЕНКО.



Напередодні Різдва. 2001 рік. Завтрашній номер читаємо вже сьогодні ввечері. На знімку: (угорі зліва направо) верстальниця Юлія Єфімова, оглядачі Людмила Коханець, Володимир Королюк, Сергій Лавренко, Анатолій Беня

Стаття 10

Свобода вираження поглядів

1. Кожен має право на свободу вираження поглядів. Це право включає свободу дотримуватися своїх поглядів, одержувати і передавати інформацію та ідеї без втручання органів державної влади і незалежно від кордонів. Ця стаття не перешкоджає державам вимагати ліцензування діяльності радіомовних, телевізійних або кінематографічних підприємств.

Our rights, our freedoms
are yours, too. Join us.

10th Anniversary
of the European
Convention
on Human Rights
10th Anniversary
de la Convention
européenne
des droits de l'homme